NN 84/2018 (21.9.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-314/17-7 od 11. srpnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1682

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa Ivana Brezovački, dipl. iur. na temelju generalne punomoći broj Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa predsjednik vijeća dr. sc. Dražen Lučić, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Dekanovac, Florijana Andrašeca 41, Dekanovac, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

presudio je

I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/635, urbroj: 376-10-17-16 od 11. listopada 2017.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na kč.br. 2576, 2634/26, 3527/2 i 3534 sve k.o. Dekanovac, vlasništvo Općine Dekanovac. Točkom II. utvrđeno je da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. čini 1.397,47 m trase elektroničko komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničko komunikacijskih vodova koja zauzima površinu od 698,75 m2 te 4 stupa i 1 prihvat. Točkom III. navedenog rješenja utvrđeno je da visina naknade za pravo puta za nekretnine navedene u točki I. rješenja koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Dekanovac iznosi 5.743,00 kune godišnje, a obveza plaćanja naknade teče od 30. prosinca 2015.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – »Narodne novine« 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi opisuje postupanje tuženika u vezi sa zahtjevom zainteresirane osobe kao vlasnika nekretnina za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu. Ističe da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao zainteresiranoj osobi, pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja njezina zahtjeva.

Tužitelj se poziva na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Navodi da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi bio pravilnik koji je izmijenjen neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja upravnog postupka odnosno dana 30. rujna 2017. kada je na snagu stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi (»Narodne novine« 95/17.). Tvrdi da važeći Pravilnik u odnosu na stari Pravilnik u bitnom sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Tužitelj smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti materijalno pravnu odredbu članka 5. stavka 4. Novog pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog upravnog postupka. Ističe da nije nedvojbeno utvrđeno je li Općina Dekanovac vlasnik predmetnih nekretnina za cijelo vremensko razdoblje za koje je priznata naknada. Također osporava pravilnost utvrđenog datuma od kada teče obveza plaćanja naknade.